

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

Grosserer-Societetet og Butikshandelens Fællesråd, for blot at nævne nogle.

Førstedelen af situationsbeskrivelsen i vore bemærkninger til lovforslaget må ændres derhen, at sandsynligheden for en kombination af en politisk og en arbejdsmarkeds-mæssig lammelse er faldende under hensyn til de netop behandlede lovindgreb og den støtte, disse indgreb får fra erhvervspartiet og fra visse nordatlantiske mandater, selv om resultatet da endnu kan stå hen i det uvisse.

Så er der det næste skridt, forhandlingerne om de nærmere enkeltheder. Vi mener, at dette ikke skal foregå som det velkendte jaskeri i en forceret panikstemning, hvor der kun er ganske korte tidsrammer til rådighed. Befolkningen kan ikke være tjent med, at disse meget komplicerede problemer hastes igennem i de sædvanlige nattemanøvrer, hvor der ikke vil være tid til at få selv de mest saglige spørgsmål belyst. Der vil også for folk udefra være vanskeligheder med at få fokus på de problemer, der fremlægges via de mange deputationer i udvalgene.

Selv om folketinget skulle blive færdig med hovedområderne i slutningen af næste uge, så ville arbejdskampforbud frem til midten af maj ikke gøre skade, idet de særlige fagområder, hvor særordninger viser sig nødvendige, så vil være dækket ind. Som vi også har skrevet det i bemærkningerne, vil overenskomstlovene af 15. april 1977 hermed i vidt omfang bare blive forlænget et stykke ud over den påregnede udløbsdato.

Løsningen på overenskomstsituationen er højere løn gennem lavere skat, altså gennem skattelettelser. Fremskridtspartiet skal henvise til vort lovforslag nr. L 191 af 9. marts 1979, der også bliver behandlet her og nu.

Fremskridtspartiet er indstillet på hellere at virke for et mindre fremskridt end slet ikke at opnå noget, og derfor går dette lovforslags § 2 ud på, at den skattefrie bundgrænse omgående forhøjes med 2.600 kr., så det almindelige personfradrag for 1979 forhøjes til i alt 17.100 kr. Dette vil give den enkelte en forbedret løn svarende til en lønforhøjelse på 300 kr. månedlig i de 10 måneder, der er tilbage her i 1979. En sådan vil give i alt 3.000 kr. brutto; heraf går de ca. 1.800 kr. til skat, og man har selv 1.200 kr. tilbage, altså det samme som værdien af 2.600 kr.s fradraget.

Naturligvis vil der være et bruttoprovenutab for stat og kommune på knap 3 mia kr., men falder arbejdsløshedstallet med 30.000 som følge af vort forslags gennemførelse, vil dette medføre et fald i statens udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse på godt 2 mia kr. Den manglende milliard kroner vil kræve besparelser på bare ½ pct. af de nuværende udgifter, og dem vil vi da gerne være med til at pege på, som vi bl. a. har gjort det ved vore besparelsesforslag i forbindelse med finansloven.

Det er fortvivlende at konstatere, at så få partier i salen efter al sandsynlighed vil være med til bare ganske små lettelser af skatten på arbejde, den skat, der jo stærkere end nogen anden enkeltfaktor er skyld i vore økonomiske vanskeligheder såsom arbejdsløshed, valutaunderskud, højrente, inflation og mange andre ulykkelige samfundsforeteelser. Danmark har nu i syv-otte år haft verdens tungeste indkomstskatte tryk, og virkningen har da også været derefter. Mindre skat giver helt naturligt større løn, og derfor fastholder fremskridtspartiet, at løsningen på overenskomstsituationen er højere løn gennem lavere skat.

Efter vort forslag til lov om personfradrag for kalenderåret 1979 skal personfradraget som før nævnt forhøjes med 2.600 kr. ud over de 14.500 kr., som fradraget blev forhøjet til i lov nr. 538 af 1. november 1978. Ved at forhøje personfradraget til 17.100 kr. undtages også persongruppen med indkomster under denne grænse helt fra beskatning. Det har jo vist sig, at det ofte koster mere i papiradministration at opkræve disse skatter, end der kommer i kassen.

Men lad os se på arbejdsmarkedsforholdene. Naturligvis skal de lavtlønnede have real-lønsfremgang, men ikke på traditionel vis, hvor erfaringerne jo har vist, at en forhøjelse af lavtlønsudgiften for arbejdsgivere meget hurtigt smitter af opad i løngrupperne og dermed gør dansk erhvervsliv endnu mere konkurrenceudygtigt med endnu flere arbejdsløse til følge. Problemet løses derfor bedst ved skattelettelser til de lavtlønnede. For det passer jo ikke, når man hører, at den lavtlønnede har 32 kr. i timeløn. Han har reelt kun 22 kr. De 10 kr. er forsvundet hen til kildeskattedirektoratet, før arbejdsmanden overhovedet ser dem. Til gengæld skal der tages hensyn til de 32 bruttokroner som den